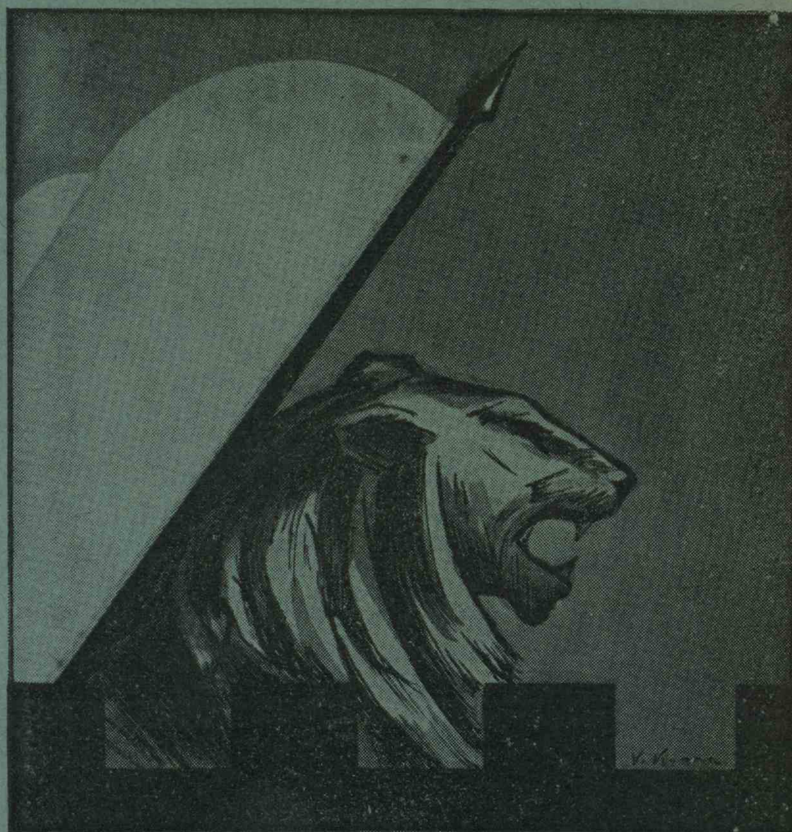
LUO LIPPUJEN!

SUOMEN SUOJA
ON KANSALLINEN NUORISO

IKL:n Nuorisopropagandapäivät 4. 2.—7. 2. —37

N:o 2 Tammikuun 31 p. 1937 2:—

Tämä numero sisältää:

LUO LIPPUJEN!

ISÄNMAALLIS-KANSALLINEN TAISTELULEHTI

N:o 2 31. 1. 1937

Vastaava toimittaja: VILJO LIUS

Toimitus ja konttori: Helsinki, Hallituskatu 17, ovi 209. Puh. 35316. Avoinna 11—13

Isänmaallisen Kansanliikkeen Johdon tervehdys IKL-nuorisolle

Nykyisenä aikana käydään valtavaa taistelua kansan ja erikoisesti nuorison sielusta. Toisaalla on kristilliseen uskoon ja isänmaallis-kansalliseen henkeen perustuva, rakentava maailmankatsomus, toisaalla näitä kansakunnan elämän perusarvoja hävittävä, vihaan ja luokkataisteluun perustuva maailmankatsomus. Tämä taistelu tulee jatkumaan vielä silloinkin, kun nuoriso on astuva julkiseen elämään. Kenellä on nuoriso, sillä on tulevaisuus. Tämän ovat tajunneet ne, jotka kielteisesti tai välinpitämättömästi suhtautuvat kansallisiin päämääriin. Siksi ne ovat ulottaneet monissa eri muodoissa suoritetun toimintansa nuorison keskuuteen.

Tämä asiaintila kehoittaa isänmaallis-kansallista väestöä — monien laiminlyöntien jälkeen — omistamaan erikoista huomiota nuorison isänmaalliseen kasvatukseen. Kouluille ja nuorisojärjestöille on tässä avautuva ratkaisevan tärkeä työala.

Isänmaallinen Kansanliike on alunperin tajunnut nuorison merkityksen kansallisessa taistelussa. Se on tahtonut juurruttaa nuorisoa niihin elämänarvoihin, joille kansakunta rakentuu. Tehdessään työtä kansan tulevaisuuteen tähtäävien päämäärien puolesta se on saanut suurta kannatusta nuorison piirissä. Tälle kansallisen nuorison voimakkaalle mukanaololle se antaa erittäin suuren arvon. Se on ollut sitä tukemassa ja kannattamassa vaikeassa taistelussa kansallisten aatteiden puolesta.

Isänmaallisen Kansanliikkeen Johto toivoo, että erikoisten nuoriso-osastojen perustaminen järjestön yhteyteen antaisi uusia mahdollisuuksia nuorisolle soveltuvan isänmaallisen toiminnan kehittymiseen. Se on ilolla pannut merkille kansallisen nuorisotoiminnan voimakkaan nousun. Kasvakoon isänmaanrakkaus, heimohenki ja kansallistunto Suomen nuorison keskuudessa. Lujittukoon siinä puolustustahto, niin että se kestää kovinakin aikoina. Ohjatkoon sitä pyyteetön ja puolueeton kansakokonaisuuden henki. Se nuoriso on kerran luova kansallisesti sisään ja ulospäin voimakkaan ja suuren Suomen.

Helsingissä, tammik. 30 p:nä 1937.

Isänmaallisen Kansanliikkeen Johto

VILHO ANNALA.
BR. A. SALMIALA. E. A. TUOMIVAARA. PAAVO RAUTALA.
MATTI MALKAMÄKI. R. ALA-KULJU.

Jumalan tuli.

„Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle; ja kuinka hartaasti soisinkaan, että se jo olisi syttynyt." Luuk. 12: 49.

Jumalan tuli on väkevää tulta. Sitä ei voi mikään mahti sammuttaa. Se palaa joskus kohisevana roihuna, joskus pienenä hiljaisena liekkinä, mutta aina se palaa, sillä Jumala itse heittää tultansa maan päälle. Kristus soisi hartaasti, että se palaisi myös sinussa ja minussa. Palaako?

Jumalan tuli on vaarallista tulta. Siitä singahtaneet kipinät hehkuvat ja polttavat. Siellä, missä tämä tuli syttyy, tulee ihmisille kiire, sillä se polttaa paljon sellaista, mikä meille ihmisille on rakasta. Ja kuitenkin: tuo sama tuli on elämän ja lämmön lähde. Kipinänkin sitä saaneet kiittävät siitä Jumalaa. Raamatun ja historian suurista Jumalan ihmisistä voidaan sanoa, että he ovat tässä tulessa palaneet „molemmista päistään." Heistä levisi elämä ja lämpö toisiinkin. Ja heistä kantautuu vielä vuosisatojenkin takaa Jumalan „suloinen tuoksu."

Monet tyytyvätkin vain kaukaa katselemaan ja ihastelemaan Jumalan kaunista tulta, mutta pakenevat, kun se pyrkii tulemaan lähelle. Pakenetko sinä? Pakenetko, koska tiedät, että on lihalle ja verelle tuskallista olla Jumalan tulessa?

Ei sitä voi paeta. Kerran se kuitenkin tapaa. Ellei ennen niin tuomiopäivänä. Mutta silloin on tämä tuli kiivauden tuli, kuluttava, sammumaton tuomion tuli, ja v a i n tällainen. Siitä on silloin hävinnyt elämä ja lämpö. Se kohtaa niitä, jotka ovat elämänsä aikana

onnistuneet niin pakenemaan Jumalan tulta, ettei se ole saanut heihin polttaa Jumalan kansan tuntomerkkejä.

Nyt on vielä armon päivä. Nyt vielä Jumala heittää tultansa maan päälle armon tulena. Ei sitä varten, että se meidät tuhoaisi, vaan että se meidät puhdistaisi, polttaisi pois lian ja saastan, kirkastaisi meissä sammuneen Jumalan kuvan. Jumalan tuli on vielä „kultasepän tuli.” Olen joskus lukenut, kuinka Jumala on kuin kultaseppä, joka panee kullan valinkauhassa tuleen ja pitää sitä siinä niin kauan, kunnes näkee sulaneessa kullassa kirkkaana oman kuvansa. Ilman tulta ei kuvaa näy. Vasta tuli eroittaa himmentävän kuonan pois.

Eräs tämän lehden viime numeron kirjoittajista kertoi nähneensä Suomen nuorison sydämessä palavan pensaan, isänmaan rakkauden pyhän liekin. Sinä, jolla tuosta tulesta on yksikin kipinä, tunnet, että se on usein tuskallinen liekki. Mutta sinä tiedät myös, että sen hehkussa kirkastuu isänmaan kuva uudelleen ja uudelleen. Tuo kirjoittaja näki sen kuvan sinusta, joka paloit. Tuli oli kullan kirkastanut.

Meissä on Jumalan kuva, mutta synnin likaama ja himmentämä jopa kokonaan peittämä. Ja kuule! Ei vain törky ja lika peitä Jumalan kuvaa. Se voi olla peitettynä syvälle kiiltopyhyyden alle. Se voi kokonaan kadota näkyvistä loistavien aatteiden alle. Ja isänmaan kuvakin v o i olla sielussa niin kirkkaana, ettei Jumalan kuvaa näy ollenkaan. Jumala etsii kadonnutta kuvaansa meistä. Hän heittää meidät tuleensa ja odottaa kuvansa kirkastumista. Ja ellei Jumala kuvaansa löydä täällä armon ajassa, ei Hän löydä sitä koskaan. Älä sentähden pakene Jumalan tulta! Etsi sitä! Rukoile sitä itsellesi ja kansallesi! Tunkeudu sinne, missä se palaa! Ryömi sen ääreen, vaikka olisit jo kylmästä kangistunut!

Missä se sitten palaa?

Se palaa siellä, missä on Jumalan kansaa, siellä, missä Jumalan elävä sana asuu ihmisten keskellä. Se palaa Kristuksen seurakunnassa.

Jumalan tuli palaa, ehkä hyvinkin l ä h e l l ä sinua. Se ei vielä riitä. Kristus kysyy, palaako se s i n u s s a ja m i n u s s a?

JUSSI KUOPPALA.

ELIAS SIMOJOKI.

Työväen-kysymyksestä

Työväenohjelma on IKL:n ohjelmassa tärkein kohta, jolla koko sen taistelun painopiste lepää ja, jonka kanssa se seisoo tai kaatuu. Tämän ovatkin vastustajamme tajunneet ja senvuoksi on siinä taistelussa joka on käymässä kansanliikettä vastaan pääisku suunnattu kansanliikkeen työväenohjelmaa vastaan.

Kun tarkastelee niitä syitä, jotka vaikuttivat siihen, että IKL:n kehitys viime vaalien aikana pysähtyi hetkiseksi, on siihen syy löydettävissä siinä häikäilemättömässä propagandassa, jota käytiin IKL:ää vastaan sen työväenohjelman vuoksi. Tässä propagandassa erikoisesti kunnostautui *kokoomuspuolue*, joka oli kasannut IKL:n työväenehdokkaista häväistysmateriaalia käyttäen sitä vaalien edellisenä päivänä valtavan lehdistönsä koko voimalla IKL:ää vastaan. Sitäpaitsi levitti kokoomuspuolue mainosjulisteita eräillä seuduilla Suomea, joissa oli otteita niiden työväenedustajiemme rikosrekistereistä, jotka olivat v. 1918 taistelleet punaisella puolen barrikaadin.

Näytteenä siitä kielenkäytöstä, jota eräät kokoomuslehdet käyttivät IKL:ää vastaan sen työväenohjelman vuoksi lainaan tähän muutamia otteita Kuopiossa ilmestyvän *„Savon"* palstoilta viime vaalitaistelun ajoilta.

„Nyt eduskuntavaalien edellä saamme ihmetellen lukea IKL:n lehdistä kuinka IKL on paiskaamassa veljen kättä sosialisteille, puolustuslaitoksen vihollisille, uskonnon hyljeksijöille. Sanottu uusi puolue on kirjoituksissaan asettunut punakaartissa aikoinaan riehuneiden synnin päästäjäksi tosin erinäisin ehdoin."

Raa'alla tavalla lehti ivaa IKL:n julistusta ja ilmeisellä tyytyväisyydellä toteaa kuinka kylmästi työväen taholla siihen suhtaudutaan: „Usein heillä (nim. IKL:läisillä) on toistunut myös vertaus *Kristukseen*, jonka tuomaan uuteen sanomaan IKL:n julistusta verrataan." — „Savo" kuitenkin tahtoo ilmoittaa IKL:n työväenystävyyden todellisen laidan sanoen, että IKL tekee tätä työtä *„kiroten"*, *„hampaat irvissä ja puukko hihassa"* ja lausuukin lehti sen työn tuloksista ilmeisellä tyytyväisyydellä: „Marxilainen kiroo, nauraa tai parhaassa tapauksessa säälivästi hymyilee pitäen veljenkäden ojentajaa liian herkkäuskoisena, lapsellisena."

Näitä raivokkaita purkauksia lukiessa ei voi olla surkuttelematta työväenluokkamme asemaa nykyisessä yhteiskunnassa. Porvarillisella taholla näköjään pelätään vaatimattomiakin yrityksiä työväenluokan pelastamiseksi siitä avuttomasta asemasta, jossa se nykyään taistelee elinehtojensa puolesta. Porvarilliset puolueet ovat kokonaan laiminlyöneet työväenluokan edun ajamisen käytännöllisessä politiikassa ja jättäneet sen kokonaan sosialidemokraattisen puolueen armoille. Sosialidemokraattinen puolue onkin ainoa, joka on jotakin työväen hyväksi tehnyt, mutta samalla saattanut sille vahinkoja joita se ei voi koskaan enää korjata. V. 1917 sillä olisi ollut mahdollisuus muodostaessaan eduskunnassa enemmistön saada joitakin pysyviä korjauksia aikaan työväenluokan asemassa, mutta se laiminlöi sen ryhtyen veriseen vallankumoukseen ja tuhoten siten pitkäksi aikaa työväenliikkeen voiman. Senjälkeen antoi puolue ammattijärjestöjen luisua kommunistien käsiin ja siten korkeimmalle oikeudelle Lapuan liikkeen aikana aiheen lakkauttaa ne maanpetoksellisina. Porvaristolla on ollut erinomainen moraalinen perusta taistellessaan tällä tavalla johdettua työväenliikettä vastaan. Että se on samalla saanut sosialistisen työväenliikkeen voimatto-

muuden tuntien harjoittaa monesti suoranaista riistoa työväenluokkaa kohtaan ja vaikeuttaa sen pyrkimyksiä on itsestään selvää.

Kaikkein räikeimmin kävi ilmi työväenluokan suojaton asema n.s. pulavuosina. Silloin vallitsi tosin koko maailmassa taloudellinen lamakausi tuottaen vaikeuksia meidänkin maamme teollisuudelle mutta, että teollisuusmaailmamme käytti tuota aikaa hyväkseen varsinkin metsätyömailla polkeakseen työväen palkkatasoa on vastaan väittämätön tosi-asia. Valtiovalta ei tajunnut myöskään tilanteen vakavuutta vaan riisti työväestöltä viimeisenkin suojan ryhtyen kilpailemaan palkkojen polkemisessa. Antoihan silloinen hallitus määräyksen, että valtion varatöissä on maksettava 20 % pienemmät palkat kuin vapailla työmarkkinoilla. Työväestön asema kurjistettiin silloin äärimmilleen eikä se vielä ole siitä päässyt toipumaan vaikka palkkataso on viime vuosina tasaisesti kohonnut. — Tämän kirjoittajalla oli sanottuina vuosina tilaisuus välittömästi seurata sitä kurjuutta, joka tuhansissa työläiskodeissa vallitsi ja uskon, että ne lukemattomat kyyneleet, jotka silloin virtasivat nälkiintyneiden ja repaleisten äitien ja lasten poskilta vielä kerran polttavat syyllisten omiatuntoja.

Nykyaikana kuulee niin paljon puhuttavan taloudellisesta nousukaudesta ja maamme vakavasta taloudellisesta asemasta, että ei ole ihme jos moni tuudittautuu siihen uskoon, että hätätilanne on jo todella sivuutettu. Näin voi ajatella se, joka ei näe pintaa syvemmälle, mutta todellisuus tarjoaa edelleen nähtäväksi säälittäviä kurjuuden kuvia. Palkkataso on tosin — puhun nyt lähinnä metsätyömaista — huomattavasti kohonnut, mutta ei kuitenkaan läheskään samassa suhteessa kuin kulutustavarain hinnat. Erityisesti on pantava merkille, että nyt kun sodanuhkaa on ilmassa nousee sellaisen tärkeän kulutustavaran kuin rukiin hinta huimasti. Nyt maksavat ruisjauhot jo pitkälle neljättä markkaa kilo vähittäiskaupassa ja ovat pian neljässä markassa ellei pikaista pysähdystä hinnannousussa tapahdu. Suuriperheisissä työläiskodeissa täällä Pohjois-Suomessa nähdään jo nälkää varsinkin kun lisäksi huono talvi on ehkäissyt hevosmiesten ansiomahdollisuuksia. Kävin äskettäin työläiskodissa, jossa kodin vanha isä makasi kuolemaisillaan ja 7 pientä lasta itki vaikeasti sairastavan äidin vuoteen ääressä. Sairastavan vaimon mies oli ainoa, jonka hartioilla lepäsi kodin toimeentulo, mutta hänkään ei päässyt paljoksi metsätöihin kun täytyi hoidella sairaita. Lapsista pari oli juuri parantumassa tulirokosta. Muun toimeentulon lisänä oli yksi ainoa n.s. ruokkolehmä, kunta avusti perhettä antamalla 10 kiloa jauhoja ja 20 markkaa rahaa kuukaudessa. Tuon perheen hädän keskellä tuli mieleeni m.m. valtioneuvos Paasikiven luonnehtima kokoomuspuolueen työväenohjelma, jonka hän esitti keväällä 1935: „*Puolueemme on olevien olojen perusteella kehittävä ohjelmaansa lähtien lämpimästä myötätunnosta vähävaraisempia ja kovaosaisempia kohtaan. Kysymys on siitä mikä menettelytapa vie kussakin tapauksessa parhaiten päämäärään.*"

Yllämainitunlaisten kurjuudenkuvien keskellä — joita voisin esittää paljonkin elävästä elämästä — joutuu toivomaan, että kysymys siitä mikä menettelytapa vie parhaiten päämäärään jo vihdoinkin ratkaistaisiin. Keinoja *täytyy* löytyä sillä *järjestelmässä on varmasti vikaa* kun näinkin suuressa maassa ei näy riittävästi palkattua työtä riittävän 3 ½ miljoonaisen kansan työväestölle.

Kun puoluejärjestö ei ole tähän mennessä tuota ratkaisua löytänyt on IKL siihen ryhtynyt. Se ei tahdo ajaa työväen asiaa *luokka-asiana* vaan hyljäten kaiken luokkataistelun se ajaa sitä kansakokonaisuuden pohjalla yhtenä sen tärkeimmistä elinkysymyksistä. Että IKL tässä taistelussa joutuu paljon saamaan osakseen väärinymmärrystä ja häväistystä vakuuttaa sitä sen ajaman asian oikeutuksesta. Vallitsevan järjestelmän virhe ja vastarinta on merkkinä siitä, että se työllään heikkouksistaan huolimatta, kuitenkin luo jotakin uutta kansamme historiaan. — Että työ menee hitaasti eteenpäin ei saa meitä masentaa, sillä sellaiset uudistusliikkeet kuin IKL eivät koskaan voita yhdessä päivässä vaan niiden voitto on aina ollut pitkän ja hellittämättömän työn tulos.

Voi olla, että vanhempi polvi ei koskaan voi omaksua käsitystämme työväen asiassa ja ehkäisee jarrutuksellaan hetkeksi sen voittoon viemiseen. — Mutta vain hetkeksi, sillä *me kuulemme jo uuden sukupolven askelten kuminan ja sen mukana lupauksen uudesta yhteiskunnasta.* Se nuoriso tulee antamaan kunnian myös *ruumiilliselle* työlle, se tohtii tarttua siihen itsekin, sen riveistä kuuluu *työn rytmi* ja sen tunnussana on: *Työ kunniaan! Ja senvuoksi se ratkaisee myös työväenkysymyksen ja pelastaa sen mukana kansamme elämän tuleville sukupolville.*

Kiuruvedellä 25 p:nä tammikuuta 1936.

Elias Simojoki.

Lukijat huom.! **Miten kehittyy poliittinen tilanne?**

Lehtemme sisällyksen suhteen teemme sikäli parannuksia, että everstil. *Paavo Susitaival* kirjoittaa ensi numerosta lähtien jatkuvasti lyhyitä katsauksia maailmanpolitiikan kehityksestä. — Näihin mielenkiintoisiin artikkeleihin toivomme lukijoitamme erikoisen tarkasti tutustumaan.

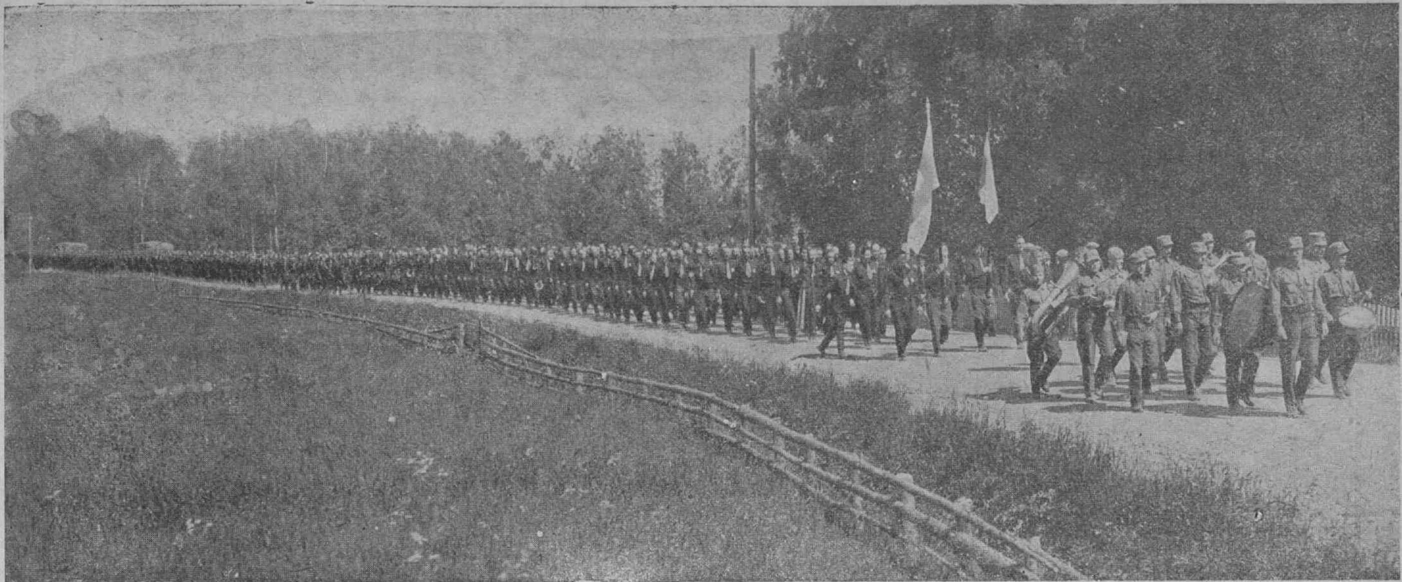
IKL-NUORISON TOIMINTAPERUSTEET

IKL-nuoriso on nuoren valtakunnan ensimmäistä itsenäisyysajan nuorisoa.

Se näkee lähimpinä edeltäjinään ja esikuvinaan ne nuorisopolvet, jotka Isänmaan suurena aikana loivat maalle vapauden ja kostuttivat verellään tulevan Suomen maankamaraa. Heidän tietään ja henkeään noudattaen IKL-nuoriso tahtoo uhrata elämänsä ja työnsä Isänmaan ja sen suuren tulevaisuuden hyväksi. Se pitää oikeutenaan ja velvollisuutenaan varjella sankarinuorukaisten perintöä, jatkaa heidän työtään ja koota yhä laajemmat nuorisopiirit kaikista kansanryhmistä Isänmaan lipun ympärille.

IKL-nuoriso perustaa toimintansa koko Suomen heimoon kohdistuvaan aktiiviseen isänmaanrakkauteen ja suomalais-kansalliseen henkeen. Se pyrkii kasvattamaan nuorisossa järkkymättömän puolustustahdon ja -kunnon sekä alttiin uhrimielen. Hyljäten opin luokkiin pirstotusta Suomesta se näkee kansakunnan yhtenä kokonaisuutena, jonka kaikki ryhmät on koottava työhön kansallisesti voimakkaan suuren Suomen luomiseksi. Se taistelee itsekkyyttä, välinpitämättömyyttä ja velttoutta vastaan.

IKL-nuoriso noudattaa kaikessa toiminnassaan kristillissiveellistä kuria. Jokaisen jäsenen on korkean tehtävänsä vuoksi aina sekä yksityisessä että julkisessa elämässä pyrittävä käyttäytymään niin, että hän voi siitä vastata Jumalan ja Isänmaan edessä. IKL-nuorison on harjoitettava jumalanpelkoa ja osoittauduttava kaikessa toiminnassaan velvollisuudentuntoisiksi kansalaisiksi.

Vapausliikkeitten pohjalta kohti uutta yhteiskuntaa.

Kansallisen nuorisoliikkeen pohja

Tällä hetkellä riehuu poliittinen etutaistelu intohimoisempana kuin tuskin koskaan ennen Isänmaassamme. Punainen aatesuunta näyttää vakavissaan yrittävän saavuttaa lopullista määräysvaltaa, sitä, jonka torjuminen vei kerran kansamme veljessotaan. Jokainen puolue taistelee epätoivoisena niistä asemistaan, jotka se on saavuttanut vuosikausien kuluessa. Kansallinen aate joutuu etenemään tavattoman vaikeissa olosuhteissa. Jokainen voitettu tuuma vaatii työtä. Uskallus tahtoo rohkeimmiltakin loppua ja usko pyrkii väkisin pettämään. Mihin kuljemme, mikä on lopullinen suunta, kysyy moni.

Tällaisena suorastaan raivostuttavalta tuntuvana ajankohtana aloittaa IKL:n nuoriso taistelunsa päättäen heittää vaakalaudalle koko sen voimapanoksen, joka sillä käytettävissään on. Taistelun aloittaminen tällaisessa tilanteessa ei ole luonnollisesti mitenkään helppoa, mutta me emme lähdekään taisteluun siinä mielessä, että pääsisimme mahdollisimman vähillä uhrauksilla. Me emme ole lähteneet missään tapauksessa luovimaan puoluekarien sekaan, vaan käymään eteenpäin määrästään tietoisena nuorisona, jolla on edessään selvä suuntaus ja josta se ei missään tilanteessa, ei edes silloin, kun hetkellinen voitto saattaa olla odotettavissa, tule tuumaakaan tinkimään, sillä se tietää, että yhteiskunnallinen uudistusliike, joka vaikkapa vain hetkeksi kieltää uskontunnustuksensa, on ennen pitkää kärsivä haaksirikon.

Kansallisen nuorison suuntaus on selvä: Se sama, jolta lähti Suomen vapausliike. Vapaan Suomen, vapaan ja yhtenäisen kansan ajatuksesta ei kansallinen nuorisoliike tingi. Sankari-ihanteenamme on suomalainen jääkäri, nuori mies joka lähti historian suuren hetken tunnossaan tajuten vapauttamaan maataan.

Tähän jääkärihengen palvontaan ja Lapuan Liikkeeltä perittyyn jyrkkään marxilaisuuden vastustamiseen kuuluu myös elimellisesti nuorison ennakkoluuloton suhtautuminen niihin, jotka kerran sokeudessaan ovat seisoneet katusulkujen punaisella puolella, sillä valkoisen aatteen ja ihanteitten säilyminen ja vapaan Isänmaan pysyväisyys vaatii taakseen yhtenäisen kansan.

Emme saa koskaan horjahtaa tältä tieltä emmekä lähteä luovimaan puoluekarikkojen vaarallisille vesille.

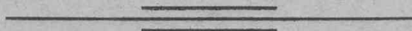
Viljo Lius.

SE KUTSUU

IKILUNTEN LAIDALLA MEIDÄN ON
OMA ARMAHIN ISÄNMAA.
SE ON TUTTU YÖN SEKÄ AURINGON,
MEREN HELMASTA KOHOAA.
SE ON TUTTU SUURIEN SOTIEN
JA KOVIEN KOETTELEMUSTEN,
SE ON TUTTU TYÖN SEKÄ RIENTOJEN
JA HENKISTEN HARRASTUSTEN.
SE ON KEHTOMME, KOTIMME KULTAINEN
JA SE KUTSUVI, KUULE, LUO LIPPUJEN.

KUTSUU LUOKSE LIPPUJEN PUOLTAMAAN
ELON YLHIÄ ARVOJA,
KUTSUU TYÖHÖN SUUREEN JA VAKAVAAN
KOHTI MAALIA KORKEINTA:
KANSA YKSIMIELINEN, VOIMAKAS,
MI MYRSKYSÄISSÄKIN KESTÄÄ,
JOKA OMAN ON KONTUNSA VALTIAS
JA RAJOILTAAN RÖYHKEÄT ESTÄÄ. —
TÄÄ ON KEHTOMME, KOTIMME KULTAINEN
JA SE KUTSUVI, KUULE, LUO LIPPUJEN!

IRENE MENDELIN.

"Vapaus, veljeys ja tasa-arvo"

merkitsee Venäjällä veristä pakkovaltaa.

Pitemmän aikaa Neuvostolassa oleskellut haastateltavamme kertoo:

Kun tarkkailee sitä propagandaa, jota ympäri maailmaa tehdään nykyisen Venäjän puolesta ja kun sitten paikan päällä tutustuu tämän bolshevistisen valtion todelliseen olemukseen, tuntee itsensä tavattoman masentuneeksi havaittuaan, että se kuva, joka radion, sanomalehdistön ja marxilaisagitaattorien voimalla tästä „vapauden, veljeyden ja tasa-arvcisuuden" maasta loihditaan kansojen ihailtavaksi, on valhetta alusta loppuun saakka.

Liikkuessaan Venäjällä, joko kaupungeissa tai maaseudulla, näkee nykyisen kuristusjärjestelmän jälkiä kaikkialla. Talot ovat maalla ränsistyneet, pellot hoitamattomia ja tuntuu, *kuin kaikki työ olisi maassa ainakin 20 vuoden aikana laiminlyöty täydelleen.* Ihmiset kulkevat etenkin maaseudulla ryysyisinä ja vain hyvin harvoin Pietarissakaan tapaa hyvin tai kohtalaisesti puettuja venäläisiä. Pietarissa herättää tarkkailijan huomiota varsinkin se, että ihmiset syövät kaduilla, s.o. pureskelevat leipäpaloja nälkäisinä, joka jos mikä todistaa, että maassa vallitsee tavaton puute. — Kerran tein huvimatkan eräitten tuttavieni kanssa Moskovan lähistöllä sijaitsevaan „Pyhän Jerusalemin" luostariin. Pyysimme tällöin ostaa tapaamiltamme talonpojilta sokeria, mutta nämä selittivät, *että he eivät ole kolmeen vuoteen nähneetkään tällaista herkkua!*

Ja muutenkin on niin Pietarin kuin Moskovankin katukuva tavattoman kurja. Kaikkialla nälkiintyneitä kasvoja, ryysyisiä kerjäläisiä ja sakilaistyyppejä. Yksi kansanosa elää Venäjällä nykyisin kuitenkin hyvin, nim. sotilaat. Puna-armeijalaisista pitää Neuvosto-Venäjä kyllä huolta, mutta ei kansasta.

Muitten Euroopan suurkaupunkien kaduilla vallitsee vilkas moottoriajoneuvoliikenne, mutta niin ei ole Venäjällä. Esim. uusia, täydessä kunnossa olevia autoja ei ole muilla kuin kommunistisen puolueen johtomiehillä, armeijalla ja ulkomaisilla diplomaateilla. Kerrankin kun Suomen lähetystön uusi auto pysähtyi Pietarissa erään liikkeen edustalle, kerääntyi sen ympärille pian suuri ihmisjoukko ihmettelemään näkyä, joka on Suomen maalaiskylien maanteilläkin jo jokseenkin jokapäiväinen, mutta Pietarissa harvinainen ja outo.

Ulkomaalaisten on Venäjällä hyvin vaikea tulla toimeen.

Esim Moskovassa, viljavaksi kutsutun Venäjän suurkaupungissa ei saa enää syyskuussakaan perunoita millään hinnalla.!

Mutta kaikkein kurjimmissa olosuhteissa elävät suomalaiset rajaloikkarit, joita silloin tällöin tapaa Moskovankin kaduilla suorastaan epäinhimilliseen kurjuuteen vajonneina. — Rajaloikkarit vangitaan heti, kun ne saapuvat maahan ja lähetetään pariksi vuodeksi pakkotöihin, jonka jälkeen nämä ihmisparat saavat lausua toivomuksen, mihin Venäjän osaan he tahtovat siirtyä. Useimmat haluavat Moskovaan, päästäkseen näin Suomen lähetystön turviin, mutta pettyvät tässäkin suhteessa katkerasti, sillä Moskovan lähetystötalon asukkailla tuntuu olevan tärkeämpiä tehtäviä, kuin maanmiestensä turvallisuudesta huolehtiminen. — Moskovassa nämä rajaloikkarit vaipuvat yhä syvemmälle kurjuuteen ja kärsivät lopuksi kerjäläisen nälkäkuoleman vain siksi, että olivat kerran uskoneet väärien johtajien puhetta. — Eräskin nuori uusmaalainen rajaloikkari, nuori poika, jonka kanssa sattumoisin jouduin puheisiin, katkerana uhkasi, että jos hän vielä joskus Suomeen palaa, niin hän kostaa sille, joka hänet oli matkalle värvännyt.

On monasti väitelty Neuvostolan työläisten palkkausoloista. Minä en tunne niitä, mutta insinöörit, joista maassa on kova pula ja jotka ovat oloihin katsoen hyvin palkattuja, saavat n. 600 ruplaa kuussa. Palkasta saa selvän kuvan, kun mainitsee, *että yksi ainoa kenkäpari, mikäli sellaisen jostakin onnistuu hankkimaan, maksaa 400 ruplaa!*

Onko nykyinen hallitussuunta kansalle mieluinen vai ei, se on helppo todeta seurattuaan vähänkin esim. moskovalaisen rahvaan elämää. Olin Moskovassa viime kesänä tapahtuneen „suursiivouksen" aikana. Mitään muuta erikoista ei silloin huomannut, kuin että miliisejä liikkui kaduilla tavattoman runsaasti ja kaikki kokoontumiset olivat kiellettyjä. — GPU:n varjo lepää kaiken

YHTENÄINEN NUORISON TYÖRINTAMA.

Näinä päivinä vietetään IKL:n nuoriso-osastojen työn alkajaishetkiä. Ympäri maata maakuntien keskuspaikkojen nuoriso kohottaa taistelunsa lipun merkkinä siitä, että nuorison kansallinen taistelu eräällä rintamanosalla on alkanut.

Näitten propagandapäivien tarkoitus on heti taistelun ensi hetkestä saakka innoittaa joukot liikkeelle, saada väsähtäneet ja nukkuvat huomaamaan, että Isänmaa, yhtenäinen kansallinen Suomi tarvitsee nyt jokaista nuorta taistelijaa rintamassaan.

Ja kun nämä propagandapäivät ovat ohi, täytyy nuorison lähteä viemään taistelusanomaa maakuntien keskuksista pitäjille, talonpoikaisnuorison keskuuteen.

Näin alkanut IKL:n nuoriso-osastojen työ muodostaa kuitenkin vain yhden rintamanosan kansallisen nuorison taistelussa. Akateeminen nuoriso toisaalla käy omaa suurta ja tuloksellista taisteluaan omissa järjestöissään, me taas koetamme kerätä muun nuorison lippujemme luo.

Ja näin syntyv kansallisen nuorison yhtenäinen työrintama, joka kiilana työntyy puoluemielen ja ennakkoluuloisuuden muodostaman valhepadon läpi ja puhkaisee omalta osaltaan tien kansalliseen herätykseen.

elämän yllä. Keskellä Moskovaa on n.s. „GPU:n talo", joka sisältää vankilat, kuulusteluhuoneet ja ruumiinpolttolaitoksen, jossa mestattujen kansalaisten ruumiit hävitetään. Talon läheisyyteen ei kansa pääse lainkaan. Samoin Stalinin maatila, joka sijaitsee n. 30 km:n päässä Moskovasta, on monen kilometrin laajuudelta vartioitu.

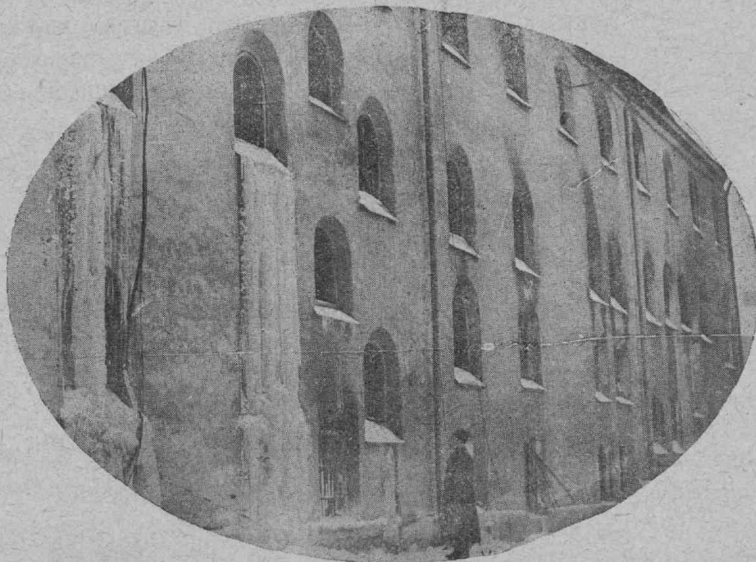
Varsinkin viime kesän jälkeen tuntuvat vallanpitäjät tulleen erikoisen varovaisiksi. Esim. Kremliin pääsi ennen kyllä asianomaisella luvalla, mutta tänä syksynä se on ollut mahdotonta. Tuntuu kuin Neuvostolan hallitsevilla piireillä olisi jostakin syystä paha omatunto!

Työväenluokka on Venäjällä suhteellisesti muita yhteiskuntaluokkia paremmassa asemassa, mutta n.s. „vapaus", josta niin paljon huudetaan, on siltäkin tyystin riistetty. Yksi esimerkki: Venäläiset tietotoimistot kertovat mielellään maailmalle, kuinka monta sataa tuhatta työläistä kulloinkin on ollut juhlimassa bolshevistista järjestelmää. Totuus on kuitenkin se, että työläiset pakoitetaan siihen.

Tällaisten juhlien päätyttyä saa kukin osanottaja erikoisen lipun, joka todistaa hänen olleensa läsnä tilaisuudessa. Tämä, tai pätevä estetodistus täytyy esittää tehtaassa, kun seuraavana aamuna menee työhön! Muussa tapauksessa seuraa eroittaminen!

Sellaista on elämä Neuvosto-Venäjällä, valtakunnassa, jota osa Suomenkin työväestöä vieläkin pitää paratiisina. Monesta lukijasta voi ehkä tuntua, että tahallani olen harjoittanut „mustamaalausta", mutta vakuutan, että tämä kuva, jonka olen yrittänyt maasta luoda, ei paljasta kuin murto-osan siitä kurjuudesta, jonka keskellä Venäjän kansa ja monet tuhannet suomalaisetkin tällä hetkellä elävät. Olen pitemmän aikaa asunut siinä maassa, mutta luulen, että en enää sen kamaralle astu.

Aktivistien marssi

"Eikö jo uskoa murra
Spalernajan syltäinen paasi?"

Päivämme, yömme
täyttävi aattelu ainoa:
Tarmomme, työmme
vastaan vierahan vainoa!
Ilmoille nostamme
säilät ruostehen syömät.
Kerran kostamme
iskut itäisen sortajan lyömät.

Vankina vierit.
Tundrien vihurit vinhat
lentävät ylläsi.
Ilkkuvat äänet inhat:
Vieläkö ootat
vapautta syntymämaasi?
Eikö jo uskoa
murra Spalernajan syltäinen paasi?

Siperian hankiin
hautaa haavehet hullut. —
Taivas on tummunut,
työsi on tuhkaksi tullut. —
Verta on vuotanut
vieraitten tannerten hiekkaan.
Turhaan se juoksi.
Miekkahan tartuit, sorruit miekkaan.

Sammu ei usko
Spalernajan paasien alla!
Kultainen rusko
taivaalla tummenevalla
väikkyy yössä
enteenä aamun uuden,
soihtuna loistaa
kansani valkean vastaisuuden.

Varjosta kuolon
miehet jälleen nousivat.
Vierailta kentiltä
poikamme pohjaan sousivat.
Niinkuin loihtien
kasvoi armeija maasta.
Leimahdus, lyönti,
laastu on tanhuilta vuossadan saasta.

Päivämme, yömme
täyttävi aattelu ainoa:
Tarmomme, työmme
vastaan vierahan vainoa!
Ilmoille nostamme
säilät ruostehen syömät.
Kerran kostamme
iskut itäisen sortajan lyömät.

MARXIL
PUNAINEN R
KANSAKUNTI

Madridin punainen pormestari, valiotyyppi marxilaisten „työläisjohtajien" joukossa, puhuu.

Sivistynyt maailma ja sen kansakunnat ovat eri aikakausina saaneet läpikäydä monia vitsauksia. Milloin vierii ruttotauti maasta maahan, milloin suuret nälkävuodet tuhoavat kansaa, milloin sodat käyvät yli valtakuntien.

Tällä hetkellä on maailman kansojen keskuuteen tullut sellainen vitsaus, joka on kaikkia ruttojakin pahempi, joka uuvuttaa kansoja tuhoisammin kuin suurimmatkin sodat ja kamalimmatkin nälkävuodet. Tämän hetken kansakuntien vitsauksen nimi on marxilaisuus, oppi, jonka muuan juutalainen nero synnytti ovelissa aivoissaan palvelemaan oman heimonsa valtapyrkimyksiä.

Vanha porvarillinen maailma oli täydellisesti laiminlyönyt huolehtia erään kansanluokan kohtaloista, kansanluokan, joka sittenkin on valtakuntia pystyssä pitävä voima. Tälle sorretulle massalle omisti Marx teoriansa: Kaikkien maitten työläiset, yhtykää!

Työväenluokat eri maissa uskoivat tuon opin mukana niille muka koittavaan uuteen aikakauteen ja omaksuivat sen. Ne eivät huomanneet, että kaikkialla marxilaisuuden johdossa, sen suurisuisimpina kiihoittajina oli miehiä, joille työväen asia on kokonaan vieras ja jotka pyrkivät orjuuttamaan kansakuntia.

Marxilaisuuteen sisällytettiin tavaton viha ja katkeruus muita luokkia kohtaan. Nälän näännyttämät joukot muodostuivat näin pelottaviksi aseiksi tunnottomien ja ovelien johtajien käsissä. Joku kansakunta sortui jo muutaman vuosikymmenen taistelun jälkeen ja siitä tehtiin nyt koko maailman kiihoituksen keskus.

Kaikkiin maihin saapuvat punaiset agitaattorit. Ei

Kaikkiin maihin saapuvat punaiset agitaattorit. — Muuan kommunistinainen puhumassa Lontoossa.

Syntyy kansalaissotia, joitten raakalaisteot hakevat vertaisiaan. — Yllä marxilaisten raakuuksia Espanjassa. Ruumiit ristiinnaulittiin, valeltiin paloöljyllä ja poltettiin.

ISUUS-
JOSKANJÄLKI
N RUUMIISSA

Nuoriso kasvatetaan jo pikkulapsista lähtien katkerasti yhteiskuntaa vihaaviksi vallankumoustaistelijoiksi.

yhtään ainutta kansaa ole enää auringon alla, jonka kaupunkien kaduilla ei riehuisi maailmankatsomuksellinen taistelu, jonka vuosien kuluessa vaatima uhrien määrä muodostaa kauhistuttavan luvun.

Niissä valtakunnissa, joitten luonteeseen ei sovi jyrkkä vallankumouksellisuus, aletaan puhua „laillisuudesta", „kansanvallasta" ja „maailmanrauhasta", jolla sumutetaan vapaamielinen porvaristo täyteen uneen.

Uskontoa ja Isänmaata rienaavan „taiteen" avulla turmellaan kansakuntien sisäinen ryhti. Syventämällä luokkavastakohtia järkytetään valtioitten sisäinen rakenne. Nuoriso, joka ihanteellisuudessaan omaksuu mielellään radikaalisia oppeja, kasvatetaan jo pikkulapsesta lähtien katkerasti yhteiskuntaa vihaaviksi vallankumoustaistelijoiksi.

Kansanluokkien välinen juopa kasvaa yhä. Yhteiskunnat ovat hajoamistilassa. Syntyy veljessotia, joitten raakalaisteot hakevat vertaisiaan. Punaiset liput kohoavat punaisen vallankumouksen merkkinä pääkaupunkien turuille ja valtakunta toisensa jälkeen lähenee hajaannuksensa hetkeä.

Ja lopulta ne valtiot, jotka vielä ovat säilyttäneet sisäisen ryhtinsä, pakoitetaan väkivoimin juutalaisvaltikan alle tankkikolonnien vyöryessä rajojen yli.

Tätä hetkeä kohti lähestyvät maailman kansat huimaavalla nopeudella. Mutta historia ei voi luoda pelkästään hävittävää. Se tuo aina aikanaan esiin sen, johon ihmiskunta voi tarttua pelastuakseen perikadolta. Sellainen uusi aate, joka sovittaa jälleen vastakohdat, joka luo lujaksi hajoamistilassaan olevat kansat, sellainen aate on jo syntynyt ja se kulkee voitosta voittoon ympäri maailmaa.

Punaista imperiumia ei synny. Sen estävät eri maihin syntyneet kansalliset uudistusliikkeet.

Punaiset liput kohoavat punaisen vallankumouksen merkkeinä ja valtakunta toisensa jälkeen lähestyy hajaannuksen hetkiä . . .

— — ja sitten on näitten vuoro toimia.

Se ei voi olla totta!

Muutama sana nuorison puolesta

Siellä toisten uutisten joukossa on eräs vaatimaton, melkeinpä huomiota herättämätön pätkä — eräästä nuorisojärjestöstä. Mutta juuri siihen sattuivat sanomalehteä lukevan nuorukaisen silmät ja sähkötärähdyksen lailla vaikutti tuo lyhytsanainen, kylmä tiedonanto häneen. Kasvojen tuskainen ilme kavalsi jo kauaksi sen ankaran sisäisen kamppailun, mikä riehui nuoressa rinnassa. Hän vaipuu tuolille sanomalehti kädessään. Silmät tuijottavat lasimaisina edessä olevaan lehteen ... Ei — ei hän katso lehteä, ei hän näekään sitä enää. Hänen katseensa on tunkeutunut verhon läpi, verhon, joka erottaa nykyhetken menneisyydestä. Hän elää muistojen, rakkaiden muistojen parissa ja kuva kuvan jälkeen sukeltaa esiin ...

— — — —

„Nuoret. Saapukaa perustamaan paikkakunnallenne isänmaallisen nuorisojärjestön alaosastoa. Kokoonnutaan ..." Vain kuusi nuorukaista saapuu, ja niistäkin toinen puoli uteliaisuudesta.

Naapuripitäjästä tulleet selostavat järjestön tarkoitusta: „— kasvattaa isänmaallemme nuoriso, joka kristillis-siveellisessä hengessä toimien kokoaisi rikkirevityn kansamme jälleen yhteen puolustamaan ja vaalimaan niitä aineellisia ja henkisiä arvoja, jotka olemme esiisiltämme lahjaksi saaneet. Tahdotte kait tekin osaltanne tehdä työtä isänmaamme ja kansamme hyväksi — auttaa veljeä ja sisarta jälleen sovintoon yksimielisyyden uljaan lipun alla, poistamalla ne vihamieliset raja-aidat, jotka keinotekoisesti niitä nyt erottavat". Ja ne kuusi nuorukaista tahtoivat. Nuori sydän hehkui uhrivalmiutta — vastukset, jotka olivat edessä eivät peloittaneet. Ei ollut rahaa, ei mitään välttämättömiä välineitä, mutta uskoa oli ja sitä olikin paljon. Päivä kuluu toisensa jälkeen, väliin kookonnuttaessa lauleskelemaan uusia ja vanhoja isänmaallisia lauluja, väliin keskustelemaan aatteestamme ja päämäärästämme ja nuorisojoukko lisääntyy ilta illan jälkeen. Ensin 6, sitten 8—9—10—12 ja vihdoin yli viidenkymmenen. Nyt uskaltauduttiin jo kurssihommaankin. Ja se innostus, mikä tuossa joukossa vallitsi, tarttui toisiinkin — jäsenmäärä kohoaa jo toiselle sataluvulle. Jokainen uusi jäsen oli kuin astuttu askel — aina lähemmäksi päämäärää — yksimielistä Suomea. Kyyneleet tahtovat väkisten kohota silmäkulmaan katsellessa tuota joukkoa ... Äsken ne kulkivat joutilaana vetelehtien pitkin teitä ja kujia — tanssisaleissa — ja missä mikin, ja nyt ne tahtovat uhrata aikansa kansapoloisemme kokoamiseksi ihanan siniristilippunsa ympärille. Hyvä Jumala! Auta ja siunaa tätä työtä edelleen ...

On Joulu-aamu. Jossain kaukana lyö tornikello määrälyöntinsä — vain 5 kertaa. Pimeys peittää täydelleen vielä laajemman näkö-alan, mutta siellä täällä olevien sähköpylväiden lamppujen valo luo läheiseen ympäristöönsä valokehän. Luonnossa vallitsevan täydellisen hiljaisuuden rikkoo hiljainen puheensorina, joka kuuluu erääseen tienhaaraan kokoontuneesta nuorisoryhmästä. Siellä odotetaan vielä jotakuta mattimyöhäistä, ja kun tämä hetken kuluttua saapuu pienen kantamuksen kanssa, joka todetaan yksinkertaiseksi havuseppeleeksi, lähdetään liikkeelle ryhdikkäänä rivistönä. Ensin marssitaan kotvan matkaa yhtä tietä — sitten käännytään toiselle — ja kirkon ohi hautausmaalle, jossa pysähdytään sankarien viimeisen leposijan eteen. Joulu-aamun hienoisessa pakkasilmassa paljastuvat päät ja äskeinen täydellinen hiljaisuus palautuu hetkeksi luomakuntaan. Yksi joukosta laskee seppeleen — kiitollisuuden osoitukseksi niille, jotka rakkaan Isänmaamme vapauttivat. „Taistelutoverit. Olkoon meidänkin tiemme kansamme kohtalon hetkenä oleva yhtälailla täynnä uhrivalmiutta ja sankaruutta. Olkoon meidän tehtävänämme saattaa loppuun se vapaustaistelu, joka jäi kesken näiltä kunniankentillä kaatuneilta urhoilta, vapaustaistelu yksimielisen Suomen luomiseksi". Ja joulu-aamun hämärässä poistuu nuoriso sille rakkaiden vainajien luota. Vaatimattomina, turhaa melua itsestään ja teostaan pitämättä tuo joukko poistuu kokoontuakseen jälleen seuraavana jouluna ... Niin — seuraavana jouluna.

— — — —

Sitä odotettua joulua ei tullut nuorisolle. Oman järjestön turvin se ei saanut kokoontua, mutta häväistynä ja parjattunakin sen entiset jäsen-yksilöt tänäkin jouluna kerääntyivät kuin varkaat *niiden* hautakumpujen ympärille, joiden uhrit antoivat nuorisolle vapaan Isänmaan. Sinimusta-nauhat sankaripaasilla todistavat,

AHVOLAN KENTILLÄ

Kirj. Paavo Susitaival.

Päivä oli kirkas ja aurinkoinen, muistaakseni maaliskuun 26:s. Lähdin tavanmukaiselle aamukierrokselle asemiin. Huomiotani herätti tavallista runsaampi, jo järven jäällä vastaan räiskivä kk.- ja tykistötuli. Kiirehdin askeleitani, välistä pistin juoksuksikin, sillä jäällä kulkeminen tuntui varsin epämiellyttävältä. Mutta vielä pahemmalta näytti noustuani suojaavan rantatörmän takaa asemiin johtavalle polulle. Oli ilmeistä, että vihollinen oli päässyt selville yhdystiestämme ja lähetti nyt shrapnellin toisensa perään, joskus useammankin yhtä aikaa, tälle suunnalle. Panin merkille, että vihollisen ammusten räjähdyskorkeus oli n. 10—15 metriä, siis kohtalaisen hyvä. Vinkuen rapsahtivat usein luodit ympärilläni. Erikoisesti jäi mieleeni eräs shrapnelli, joka räjähti juuri yläpuolellani, ehkä 2—3 metriä edessäni. Räjähdys oli niin voimakas, että se oli paiskata minut maahan. Korvani menivät lukkoon ja kuuma savupilvi osui kasvoilleni. Samalla katkesi sirpaleen poikki lyömänä aivan vierelläni ranteen paksuinen koivu, jonka latvaosa kaatui aivan jalkojeni juureen. Oli onni, että shrapnelli laukesi aivan yläpuolellani. Jos se olisi tapahtunut kymmenkunta metriä edessäpäin, olisin varmasti saanut vaikuttavimman osan raehauleista ruumiiseeni. Kuten tunnettua, on shrapnellitulen vaikutusalue jonkun matkaa eteenpäin räjähdyspisteestä.

Tämä viimeinen täräys joudutti kyllä matkaani etulinjoille, mutta hyvää mieltäni se ei pystynyt järkyttämään. Vaikkakin tykistötuli ilmeisesti ennusti tavallista ankarampaa ottelua ja suunnitelmallisuutta, olin kuitenkin tavallista kevyemmällä mielellä sinä päivänä. Asemiin jouduttuani lähetin kuitenkin varmuuden vuoksi sanan taaksepäin siitä, että vihollinen ampui tykistöllä ja ajoittain myös kk.- ja kivääritulella asemiani ja merkeistä päättäen valmisteli mahdollisesti hyökkäystä.

Pitkään aikaan ei kuitenkaan mitään kuulunut. Vaikka kuinkakin koetimme edessä olevaa Hauhiaa tähystellä, ei mäessä näkynyt mitään poikkeuksellista liikettä. Kun ei mitään ruvennut kuulumaan, suoritin asemien tarkastuksen rauhallisesti loppuun, keskustelin joukkueenjohtajani Leinon ja ryhmänjohtajieni kanssa, kävimme kk.-asemissa sekä yritinpä vielä kokkapuheilla saada aikaa kulumaan.

Kun jälleen saavuin oikealle sivustalle — alueelle, minne shrapnelleja edelleenkin putoili — annoin määräyksen vierelläni seisovalle sotilaalle — nimeltään Jaarinen — korjata kaiken varalta parempaan suojaan vieressämme olevat patruunalaatikot. Sattumalta siirryin samassa Jaarisen vierestä seuraavan miehen luo. Seuraavassa silmänräpäyksessä näin jälleen shrapnellin räjähtävän aivan J:n edessä ja miehen kaatuvan maahan suonenvedontapaisesti nytkähdellen. Kiiruhdin miehen luo. Suuri haava ammotti otsassa. „Mennyttä miestä", ajattelin. Samalla kuului oikealta kiivasta ammuntaa, ja hengästyneitä miehiä juoksi vastaani. He olivat naapurikomppanian sotilaita. Pyörähdin ympäri ja kysyin tiukalla äänellä, mitä oli tekeillä. Sain vaivoin pelästyneiden miesten puheesta selvää, että vihollinen oli äkkirynnäköllä vallannut naapurikomppanian asemat ja oli tulossa tännepäin.

On todella omituista, mitenkä nopeasti ajatukset usein

---

että kansallisen nuorison rakkaus Suomen kansaan ja valtioon ei ole vähentynyt, vaikka vapaus-uhrien perinnön hoitajat kohtelevatkin sitä yliolkaisesti.

Suomen kansa, valkoinen suomalainen, kaikki te, joilla on vielä vähänkin sydäntä jäljellä: *Onko tämänkin pikku paikkakunnan nuorison isänmaallinen toiminta ollut „hyvien tapojen vastaista"?* Ja jos niin on, niin näyttäkää, mitkä ovat ne „hyvät tavat", joita meidän tulisi noudattaa. Mutta älkää sanoko, että sitä on puoluenuorisona oleminen, että sitä on vihan kylvö kansamme keskuuteen, sillä se nuoriso, joka syttyi rakkaudelle, ei silloin usko teitä. Me heräsimme kansalliselle taistelulle, me käymme yhäti eteenpäin, sillä Isänmaa tarvitsee taistelevaa nuorisoaan.

Tuskan ja taakan allakin me koroitamme äänemme: *Nuoriso on sittenkin oikeassa.*

Lauri Hyppönen.

toimivat vaaran hetkellä. Käsitin heti tilanteen vakavuuden. Jos punaisten onnistuisi oikealta vyöryttäen työntää meidät järveä vastaan tai parhaassa tapauksessa Sunille, uusiintuisi paria päivää aikaisemmin sattunut Hauhian tappio. Tällä kertaa vielä pahemmassa muodossa, sillä taempia asemia ei enää ollut ennen kylää.

Kehoitin miehiä pysähtymään, mutta pakokauhu näkyi heidät vallanneen. Päästä pois — oli heidän ainoa tarkoituksensa. Nopeasti asetuin heidän tielleen ja käskin käydä aluksi asemiin kohdalleni. Mutta kukaan ei seurannut kehoitustani yhä kiihtyvässä luotisateessa. Nyt olivat nopeat ja päättäväiset toimenpiteet tarpeen, sillä jos alkava paniikki laajentuisi omiin miehiini, ei tilannetta voitaisi pelastaa. Tempasin pistoolin kotelosta ja pakoitin sillä uhaten miehet noudattamaan käskyäni. Olin vanhin upseeri paikalla, eikä silloin saanut näyttää rahtuakaan epäröimistä.

Katsottuaan pitkään uhkaavaan aseeseeni sain miehet ketjuun ja alkoivat jälleen ampua vihollista. Ehdin parahiksi lähettää kiireellisen sanan pataljoonaan siitä, mitä oli tapahtunut. Ilmoitin, että nyt kaikki riippui siitä, tuliko ja miten nopeasti riittävä reservi avuksi. Jälleen näin yhden naapurikomppaniani miehen juoksevan vastaani silmät kauhusta pyöreinä. Mies oli kaikesta pätätäen savolainen, koska hän minut nähtyään huohotti: „Punikit tulloo justiinsa". „Missä?", kivahdin, sillä en nähnyt ketään punaisista hyökkääjistä. Mutta ennenkuin mies ehti vastata, näin yllätyksekseni polviasennossa miestä tähtäävän vihollisen vajaan 50 metrin päässä. Samalla kuului omituinen kulaus. Katseeni oli juuri silmänräpäykseksi pysähtynyt vastaani juosseen savolaisen kasvoihin, ja näin punaisen lihakappaleen, kuin pienen läpän irtaantuvan hänen kaulastaan ja miehen horjahtavan. Vihollisen luoti oli niskasta tullen vioittanut pahasti toista kaulavaltimoa. Lähes metrin pituinen, pientä paloruiskua muistuttava verivirta työntyi sykkien haavasta. Huusin siinä kiiressä — sillä nyt ampuivat eteeni pysäyttämät miehet minkä kerkesivät tiheikköön hävinnyttä vihollista — kehoittaen miestä työntämään peukalonsa haavaan. Ehdin vielä nähdä, että haavoittunut noudatti kehoitustani, ja onneksi sopi hänen ruudin mustuttama peukalonsa korkin tavoin luodin tekemään reikään. Ihmeekseni kuulin myöhemmin, mikäli muistini ei petä, että kaulaan haavoittunut mies oli sitkeästi pitänyt peukaloa haavassa ja puolitajuttomana tullut hengissä sitomapaikalle sekä pelastunut.

Kaikki tämä ja myöhemmin selostamani kävi äärettömän nopeasti. En ole koskaan ennen enkä jälkeenpäinkään ollut sellaisessa kiireessä.

Lähetin sanan joukkuepäällikölleni, joka oli vasemmalla, että hän ottaisi tulisella kiireellä joka toisen miehen ketjusta ja tulisi luokseni. Harvinaisen nopeasti olikin Leino paikalla. Selostin parilla sanalla tilanteen, annoin hänelle käskyn miehineen mennä vielä enemmän oikealle, sulkea aukko ja sopivan hetken tultua käydä vastaiskuun sekä ilmoitin reservien olevan hälyytetyt. Kiireesti painui Leino miehineen omalle taholleen. Nyt riippui kaikki siitä, ehtisivätkö reservit paikalle.

Ihme kyllä, en tuntenut tällä kertaa mitään persoonallista pelkoa seisoessani siinä pistooli kourassa ja odottaessani vihollisen rynnäkköä. Mitään ei kuitenkaan kuulunut. Ihmettelen vain vieläkin, että säilyin haavoittumattomana siinä luotisateessa ohjatessani miesten tulta. Pääsimme jo hiukan eteenkin päin. Mutta useita haavoittuneita se meille maksoi. M.m. erästä oman komppaniani miestä ammuttiin päähän siten, että luoti omituisesti kaartaen pitkin pääluuta kynti verisen jakauksen keskelle miehen tukkaa. Oli muuten omituista, miten erilaisia tapauksia aseiden tuhoavasta vaikutuksesta juuri sinä päivänä jouduin näkemään. Ja niin omituiselta kuin se tuntuukin, jouduin huomioimaan niitä erilaisia ääniä, joita luodit eri ruumiinosiin sattuessaan aikaansaivat.

Sadattelin mielessäni monta kertaa naapurikomppanian päällikköä, joka aivan samoin kuin minäkin paria päivää aikaisemmin Hauhialla, oli mennyt kahville pahaa aavistamatta. Että sattuikin juuri nyt olemaan poissa. Leino ja minä saimme yrittää ensi hätään sotkua selvittää parhaamme mukaan.

Tosin oli ainakin omalta kohdaltani pahin vaara vältetty. Vihollinen ei enää päässyt eteenpäin. Mutta reservien saapumisesta riippui, saattaisimmeko siirtyä vastaiskuun, ennenkuin vihollinen ehtisi lujittaa äsken valtaamansa asemat. Taistelun melu oli korvia huumaava. Lyhyestä välimatkasta ja metsästä johtuen kuului luotien vinkumisen asemasta lyhyitä, teräviä rasahduksia. Kk:n papatusta ja tykkien jyrähdyksiä ei kiireessä paljoa huomannutkaan.

„Merjan Kaiku"

Kansallisen taiteen lipunkantaja pääkaupungin nuorison keskuudessa

Kirj. PEKKA KUUSI.

„Kaukaa aroilta kohoaa Iivana Julman haamu..."

Merjan Kaiun kuorossa olemme erikoisesti koettaneet kehittää äänellistä ilmehikkyyttä. Kuoro kykenee helposti loihtimaan esiin valtavia tunnepintoja, joihin solisti ei ulotu. Rajatuulien hiljainen, hyisevä kylmyys on rukouksen taustana vaikuttava. Sen saa aikaan juuri äänen oikealla värityksellä.

Taattojen esiin tulossa on huomattava, että esitys voittaa, jos ääni ei ole aivan kiinteä. Hengästyneen innostunut, ikäänkuin sisäistä paloa ilmaiseva ääni kykenee tempaamaan kuulijat paremmin mukaansa kuin julistava toitotus.

Tempon vaihtelut ovat luonnollisesti tärkeät. Taukoja on käytettävä kitsastelematta, mutta huomattava on, että tauot on myös lausuttava. Kuolleita taukoja ei saa olla. Tauolle on luotava oikea ympäristönsä lähisanoissa. Usein pelkkä tähdennettävän sanan keskellä tapahtuva hidastus riittää korostuksen ohella tarkoituksen saavuttamiseksi. Asiaa on mahdoton selittää. Kokeilu on näyttävä parhaat menetelmät.

Kuorolausunta kaipaa usein määrättyä selkärankaa, jonka avulla esitys saa voimaa ja kantavuutta. Siksi on kaikista tehtävistä koetettava tavata oikea rytminsä. Rytmi muodostaa kiinteän rungon, jonka ympärille muut ilmaisukeinot kiertyvät. Useissa tehtävissä rytmi onkin sellaisenaan jo oleellisin tehokeino.

Sooloja ja kuoroliikkeitä on mahdollisuuksien mukaan koetettava sovittaa tehtäviin. Kuorosolisteilta vaaditaan kuitenkin paljon enemmän kuin yksinlausujilta. Solistin äänen tulee sopeutua ympäristöönsä. Vasta pitkäaikainen harjoittelu tekee yksinlausujasta hyvän kuorosolistin.

Kuoroliikkeiden teho on kiistämätön, jos ne ohjataan oikein. Helposti voidaan kuitenkin vaikutus pilata liiallisilla, harkitsemattomilla eleillä.

Liikkeissä on ilmennettävä ennen kaikkea joukkotuntua, niidenkin on oltava siis jollain tavoin massiivisia, tiiviitä.

Kuoroplastiikka, liikehtiminen ja mimiikka, ilmehtiminen sekä värivalojen käyttö ovat Merjan Kaiussa toistaiseksi jääneet muiden tehokeinojen rinnalla vähäisemmiksi.

Oikeastaan onkin Suomessa nuorta lausuntakuoroajatusta viety pääasiassa kahteen suuntaan. Pitkänsillantakaisissa kuoroissa on kehitetty ulkonaisia tehokeinoja pitkälle. Puvut, värivalot, erilaiset liikkeet ja ilmehtimiset ovat jokaista esitystä tukemassa. Kuoroilla ei ole edessä seisovaa johtajaa. Lausunnan vakuuttavuus voittaa luonnollisesti, kun yleisö on välittömästi kosketuksessa kuoron kanssa, kun johtaja ei ole poimimassa jokaista eri vivahdusta, vaan sanat tulevat tavallaan suoraan lausujain itsensä innoittamina.

Mutta näin tullaankin jo tämäntapaisen kuoron suurimpaan heikkouteen: täyden yhtenäisyyden, homogenisuuden puutteeseen. Virhe tuntuu sitäkin raskaammalta, kun lausuntakuoron voimakkain teho on kuitenkin juuri sen yhtenäisyydessä, sen joukkovaikutuksessa.

Olin kuulemassa hyväksi mainittua sosialistikuoroa, jonka alun toistakymmenisestä joukosta voi mainiosti erottaa salin perälle puolisen tusinaa ääntä, jopa niin että hyvin voi tuntea äänet omistajainsa kasvonpiirteistä. On selvää, että yhtenäisyys kärsi tästä. Rytmi ei voinut olla yhtä kimmoisaa, eikä esitys muutenkaan niin vaihtelevaa kuin yhden henkilön johtamassa kuorossa. Ja kuitenkin, värivaloilla oli kiistämätön tehonsa, samoin eräillä liikkeillä.

Siinäpä juuri onkin koko lausuntakuoron työn viehätys nykyään, että se tarjoaa toistaiseksi rajattomat mahdollisuudet. Sitä eivät kahlitse mitkään perinteet määrättyihin kaavoihin, joskaan ne eivät toisaalta myös ole usein tarpeelliseksi havaittuna tukena.

Musiikkipohjaa voisi helposti kuvitella lausunnalle. Kreikkalainen näytelmä on saanut alkunsa kuorosta. Lausuntakuoro liikehtimisineen ja solisteineen ei ole enää kaukana näytelmästä. Ehkäpä kehityksen virta vie takaisin lähteelleen.

Osata yhdistää kaikki nämä eri tehokeinot sopivaksi kokonaisuudeksi, joka parhaiten saa vastakaikua yleisössä, siinä on tehtävä, vaikea, mutta kiitollinen tehtävä, joka odottaa vielä ratkaisijaansa.

KUVASIVU LEIREILTÄ

Kansallisen nuorison talvileirit ovat ohi, mutta muistot reippaassa toveripiirissä vietetyistä päivistä säilyvät innoittavina vielä sittenkin, kun leiriläiset ovat jo täydessä työssä paikkakunnillaan kansallisten aatteittensa hyväksi.

Tällä sivulla julkaisemme muutamia kuvia näiltä nuorison leiripäiviltä.

Past. Elias Simojoki oli kursseilla luennoitsijana.

Talvileirien ohjelmaan kuului myös retkeily Jyväskylän kauniissa ympäristössä. Kuvassa tyttöleiri kiipeää Laajavuoren rinnettä.

Nurkkaus luentosalista.

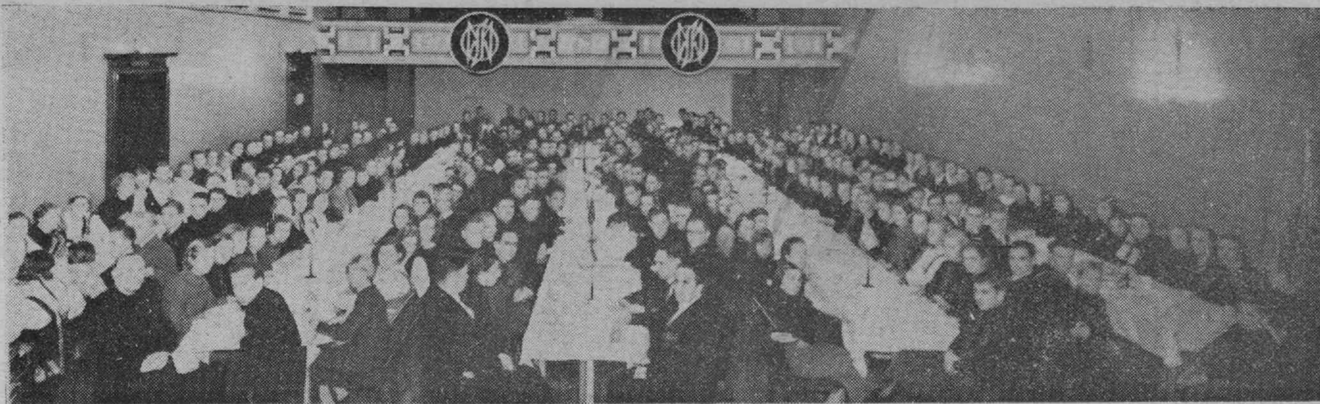
Lepohetki marssin lomassa.

Rattoisaa ruokailutunnelmaa.

Osa leirin lausuntakuoroa, joka lyhyestä harjoitteluajasta huolimatta esitti leirijuhlissa harvinaisen ehyttä ohjelmaa.

SM-järjestö aikoinaan kokosi nuorisoa tunnustensa alle juuri kehittämiensä puhujien avulla.

OHJEITA NUORISOPUHUJILLE

Kirj. Erkki Ervamaa

Tässä lehdessä on ylioppilas *Pekka Kuusi* aloittanut kirjoitussarjan: „Merjan Kaiku, kansallisen taiteen lipunkantaja pääkaupungin nuorison keskuudessa". Esillä on ollut kysymys lausuntakuorosta taisteluyksikkönä. Kirjoittaja on esittänyt sen ajatuksen, että elinvoimainen aate sisäisen voimansa pakoituksesta luo itselleen oman taiteensa, jolla se tekee näkyviksi näkymättömät voimat. Tämä aatteen synnyttämä taide on myös sen paras propagandaväline.

Tämä elinvoima on tullut ilmeiseksi myös siinä suuressa puhujaharrastuksessa, minkä jokainen on huomannut vallitsevan kansallisen nuorison keskuudessa. Meidän aatteemme on nostattanut nuoria, tulisia ja myös taitavia puhujia hämmästyttävän määrän, nuorison innostus on ikäänkuin etsinyt itselleen purkautumisteitä, kuten väkivaltaisesti padottu kevätpuro.

Kysymyksessä olevassa yhdistyksessämme on myös herännyt puheharrastus, jonka tuloksena on nyt pari kuukautta toiminut *„Merjan Kaikun Puhekerho"*. Sen toiminnasta ja opetusmuodoista tulee myöhemmin puhe. Nyt alkavan esityksen tarkoituksena on olla *ohjeena nuorisopuhujille erilaisissa heitä kohtaavissa kysymyksissä.*

Heti alussa on huomautettava, että kaikki asiat tullaan ottamaan meidän omalta kannaltamme, kansallisen nuorison erikoisesta näkökulmasta. Näin joudutaan käyttämään perustuksena melko nuorta kokemusta, joten moni kysymys voi tulla eteemme meille liian vaikeana. Mutta ensimmäisenä, edes haparoivana esityksenä tältä alalta tälläkin lienee merkityksensä. On tarkoitus palvella niitä satoja nuoria taistelutovereita, jotka tuntevat suorastaan pakoitusta puhua sitä, mitä sydän käskee. He ehkä odottavat ja tarvitsevat ohjausta ja kehoitusta.

ENSIMMÄINEN LUKU.

Kansallisen nuorison taistelu ja nuorisopuhujan tehtävä siinä.

Aluksi on syytä osoittaa ne johtotähdet, jotka meille tällä hetkellä ja aina ovat erikoisen kirkkaat ja kiinteät. Se merkitsee: vastata lyhyesti, mutta kyllin selvästi ja mahdollisimman ytimekkäästi kysymykseen: *Mikä on meidän taistelumme, sitä määräävät seikat, sen kohteet ja sen päämäärä?* Täysi selvyys tästä on tarpeellinen sekä niille, jotka ulkoapäin arvostelevat meitä, että meille, jotka monissa tilanteissa joudumme esittämään asiamme muille. Puhujan täytyy ennen kaikkea olla selvillä omasta asiastaan. Sen täytyy muodostua hänelle henkilökohtaiseksi omaisuudeksi. Vain silloin hän voi julistaa sitä ja vain silloin se otetaan vastaan.

Kansallisen nuorison taistelu on seuraavassa:

1. Hyljätä ehdottomasti se tie, mille nykyajan epäuskoinen, vapaamielinen ja kielteinen henki nuorisoa ohjaa. Tässä on kysymyksessä niin yksityisen kuin koko nuorison suurin ratkaisu. Tässä on ky-

(Jatkuu seur. siv.)

ANNI KOURU

Lyhyen ajan sisällä, on Suomen kansallinen nuoriso saanut monesti laskea lippunsa kunniantekoon keskuudestamme ennenaikaisesti poistuneiden taistelijoiden paarien ääressä. Surusanomat kertovat milloin yhden milloin toisen palavasieluisen isänmaan ystävän ja työntekijän poistumisesta, jättäen meidät jälkeenjääneet entistä vajavaisempina ja heikompina raskasta tietämme kulkemaan. Tällä kerralla on Tuoni odottamatta vaatinut itselleen nuoren, elämäntarmoa uhkuvan taistelijan, inkeriläistytön ANNI KOURUN. Se elämänrata, minkä hän ennätti kulkea, on ankaruudessaan ihmeellinen.

Pienenä pakolaisena hän joutui vanhempiensa mukana etsimään itselleen uutta isänmaata — entisessä ei ollut sijaa. Täällä, veljeskansan keskuudessa löytyi vihdoin turvapaikka ja täällä alkoivat ne varsinaiset kasvuvuodet, jotka loivat lujan pohjan sille tielle, millä hän elämänsä vaelsi. Kovan koettelemuksen alaisena oli nuoreen sieluun syöpynyt lähtemättömästi kaksi uskoa ja rakkautta: Kristus ja Isänmaa. Ei ollut silloin ihme, että nuorison keräännyttyä Sm-lippujen ympärille, oli Anni Kouru mukana, antautuen koko nuoren sydämensä lämmöllä työhön kansamme pelastamiseksi siltä tuholta, minkä Inkeri sai osakseen. Kauniissa syväsisältöisissä puheissaan hän kertoi meille ihanasta, rakkaasta Inkeristään, sen kansan ajatteluista ja taisteluista. Sinne, nyt vieraan anturan polkemaan, sorrettuun Isänmaahansa, hän toivoi joskus, uuden ja onnellisemman päivän kerran koittaessa, pääsevänsä, — sinne, omien veljien ja siskojen luokse, oman heimon tanhuville.

Inkerin vapaudenpäivää ei palavasieluinen taistelija saanut nähdä. Vieraan, mutta silti läheisen kansan keskuudessa päättyi nuori vaellus, lähteäkseen matkalle Ijäiseen isänmaahan — Jumalansa luo, jota hän oli oppinut rakastamaan ja kunnioittamaan.

Inkerin tytär. Tampereen kansallinen nuoriso seisoo syvästi surren poismenoasi paariesi ääressä. Sinä olit taistelija ja voittaja. Olkoon rakastamasi Suomen multa kepeä haudallasi.

Lauri Hyppönen.

OHJEITA NUORISOPUHUJILLE . . .

(Jatk. edell. siv.)

symyksessä elämänkatsomus, jota ei voi ihmisvoimin nuorisoon luoda, mutta jota ilman nuoriso ja kansa tuhoutuu. Se on kristillis-siveellinen elämänkatsomus, joka merkitsee sitä, että otetaan pienissä ja suurissa asioissa huomioon historiaan, maailmaan ja yksityisen ihmisen kohtaloihin kaikkivallalla vaikuttava Jumala.

2. Olla tunnustamatta sitä räikeästi itsekästä ja väärää puoluevaltaista henkeä ja järjestelmää, jonka kiroissa kansamme nyt kituu eläen puolinaista elämää. Nuoriso ei saa eikä aio kasvaa puolueitten ja luokkien puitteissa. Se nousee uutena Suomen kansana, nuorison yhteisrintamana, keskinäisen rakkauden sitomana uurastamaan yhteisen isänmaan ja tulevien polvien hyväksi.

3. Olla tietoinen siitä, että koko Suomen heimo on tarkoitettu todellakin yhdeksi erikoiseksi kansaksi, joka ei saa sulautua toiseen eikä olla toisen orja. Tämä tietoisuus merkitsee nuorisolle: olla kansallista, suomalaista viimeistä solua myöten, olla maanpuolustusnuorisoa henkeen ja vereen ja vihdoin: marxilaisuus ja muu isänmaanpetturuus pois viimeistä piirtoa myöten!

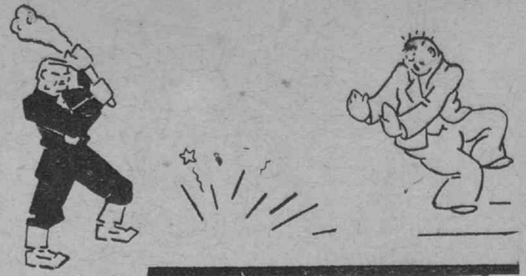
4. Käsittää sekä sanoin että teoin, että ihmiselämän suurin kutsumus on palvelijakutsumus kansan, sen kärsivien ja vähäisten keskellä. Tämä nuorison „kuoleminen" on se ainoa kylvö, josta tulevaisuus on arvollinen ja mahdollinen kasvamaan.

Näitä neljää kohtaa voi nimittää *„nuorison neljäksi säännöksi'*. Ne sulkevat lyhykäisyydessään piiriinsä kaiken sen, mikä tulee kysymykseen meidän taistelussamme. Niistä jokaisesta erikseen voisi kirjoittaa kirjan, ja niistä nuorisopuhujammekin voi ammentaa kaiken sen, mitä hän tarvitsee julistuksensa sisällöksi.

Sisäisen jännitysvoiman näille „säännöille" antaa niihin liitettävä *ehdottomuuden vaatimus*, joka ei ole ainoastaan nuorisolle ominaista, vaan taistelullemme välttämätöntä, jotta siitä kehittyisi todella taistelu eikä jäisi vain tunnekuohun kohteeksi.

Joku syyttäjä voi väittää, että edellä määritelty taistelu on „kivulloisten sielujen" kokoonkyhäämä kuvitelma ,joka ei kestä koetusta. Tästä puheenollen on huomattava eräs tärkeä tapahtuma — ja syntymisjärjestys. Ei ole niin, että yksi tai kaksi „henkisesti kypsymätöntä" nuorukaista on kaavaillut nämä edellä esitetyt neljä kohtaa ja nuorison pitäisi ne nyt omistaa. Järjestys on päinvastainen. Ne ovat syntyneet nykyajan nuorison

** # TUNTEMATTOMAN TUOMAAN TARINOITA

Motto:

„Kansanvalta valvoo yössä
tuurit tuhmat karkottain.”

Kun ammattinsa vuoksi on taas uudenvuoden seutuvilla ollut pakoitettu lukemaan meikäläisestä „laillisuuslehdistöstä” niiden katsaukset menneeseen vuoteen 1936, ja kun on tämän ohessa tarkkailut, mihin suuriin ja ainutlaatuisiin saavutuksiin puoluemieleen perustuva „kansanvaltamme” on kuluneena vuotena kansakunnan elämän ohjannut, tekee huomion, joka on sekä huvittava, tekisi mieli sanoa koomillinen, että surkuteltava. Mitä „kansanvaltaisempi” edesä oleva lehti on, sitä, urheammin ja riemullisemmin se todistaa: suurin saavutus oli se, että hallinnollisella toimenpiteellä (epäkansanvaltaisesti) lakkautettiin eräs isänmaalliskansallinen nuorisojärjestö. Ja iloisesti irvistellen lisäävät „kansanvallan” jalot ritarit: katsokaa, oikeuskin tuomitsi järjestön kuolemaan, koska se oli toiminut vastoin hyviä tapoja (!). Meidän „kansanvaltamme” suurimpana tehtävänä näyttää siis olevan eräänlaisten (mutta, näyttää siltä, vain määrätynlaisten) „hyvien tapojen” vaaliminen.

On ihastuttavaa havaita, että sillä hengellä, jossa kaikki kansamme suuret poliittiset ja yhteiskunnalliset asiat ratkaistaan, joka on kaiken sen pohjana, mitä tässä maassa luodaan, on joku tehtävä. Iloitkaamme siitä! Ja iloitkaamme etenkin sen vuoksi, että tämä tehtävä ei nähtävästi ole vielä lopussa. Viimeiset ajat ovat osoittaneet ja tulevaisuus on varmasti sen näyttävä, että „kansanvallan” ritarien työ jatkuu samojen „hyvien tapojen” vaalimisen merkeissä.

Sillä nyt etsitään „jatkajaa”, tuon maahan lyödyn nuorisojärjestön perillistä. Kun maahan perustetaan joku partiojärjestö, joka, kuvaavaa kyllä, ei uskalla edes sääntöihinsä ottaa isänmaa-sanaa pelosta, että sitä sen vuoksi ei rekisteröitäisi, nostelevat „kansanvallan” ritarit herkkiä tuntosarviaan kuiskien: „jokohan, jokohan löysimme”. Joku viisas ja varovainen koulun rehtori voi kieltää tähän järjestöön kuulumisen ennen virallista määräystä selittäen, että järjestö tullaan joka tapauksessa lakkauttamaan! Joku taatusti „kansanvaltainen” lehti on sen „hyviä tapoja” loukkaavasta luonteesta varma, koska johdossa on m.m. — jääkäri! Isät ja äidit ovat peloissaan: eivät kai meidän lapsemme loukkaa — „kansanvaltaa”.

Jos tähän maahan perustettaisiin joku toinen järjestö, jonka nimessä, johdossa, säännöissä tai jäsenistössä olisi jotain sellaista, joka haiskahtaisikin isänmaallisuudelle tai kansallistunnolle, niin varmaa on: nenät pystyssä rientäisivät „hyvien tapojen” vaalijat haistamaan: „Maa on vaarassa, kansanvalta horjuu”.

Voimmekin sanoa, että viime vuoden tapausten jälkeen pitää jokaisen uuden nuorisojärjestön olla koko- tai vaaleanpunainen saadakseen toimia rauhassa ja epäilysten ulkopuolella.

Sama, mikä edellä on sanottu, koskee myöskin lehtiä. Lakkautetun nuorisojärjestön äänenkannattaja, joka vieläkin on (laittomastiko? voidaan kohta täydellä syyllä kysyä) takavarikossa ja ilmestymiskiellon alaisena, sai „kansanvallan” vihat päällensä. Jos nyt uskalletaan julkaista lehteä, joka ei säikynoita (nähtävästi) „kansanvallan” vastaisia sanoja isänmaa ja kansallisuus, joutuu tuo lehti heti „hyvien tapojen” hartaitten puoltajain tarkan valvonnan ja leppymättömän vihan kohteeksi.

Eikö totta! Me elämme suurenmoista aikaa tässä maassa! On ihanaa ajatella, miten Suomen nuorisoa varjellaan „hyvien tapojen” rikkomisesta!

On riemastuttavaa ja, ah, niin rauhoittavaa havaita, miten sitä nukuttamalla nukutetaan, jotta se itsensä onnelliseksi tuntisi pyhän ja hyvin suojellun „kansanvallan” parmailla.

„Maata mahdat, Suomen kansa, otsin onnen-autuain.”

Tuomas Tuntematon.

---

omassa sielussa. Niissä on ilmaistuna se, mikä on salassa syntynyt ja kehittynyt. Jos joku pitää koko nuorison sielua sairaana, se hänelle suotakoon. Se pikemminkin on eräs merkittävä todistus meidän asiamme laadusta, todistus, joka antaa meille uskoa asiamme todellisuuteen.

Sen ehdottomuuden perusteella ,josta edellä oli puhe, voimme vielä tiivistää joka kohdan neljäksi mieleenpainettavaksi iskulauseeksi:

1. Isien tielle!
2. Pois puoluemiehet!
3. Marxilaisuus murskaksi!
4. Todelliseen elämään!

Tämä on kansallisen nuorison taistelu

(Jatkuu).

LÄHTÖKÄSKY!

Kansallinen nuoriso valmistautuu paraillaan taisteluun. Helmikuun alussa, aivan näinä päivinä viettää IKL erikoisia n u o r i s o p r o p a g a n d a p ä i v i ä. Suuret maakunnalliset nuorisojuhlat tulevat todistamaan jäävväämättömän varmasti Suomen nuorison tajunneen, että IKL:n edustama uusi yhteiskunnallinen herätysliike ja isänmaallinen nuoriso kuuluvat yhteen. Suurten juhliensa, pienempien kerhotilaisuuksiensa, äänenkannattajansa ja kymmenien tuhansien levittämiensä lentolehtisten kautta haluaa IKL:n nuoriso huutaa koko Suomen kansalle:

Nuoriso kansallisten lippujen alle!

Nuorisopropagandapäivien (4. 2.—7. 2.) aikana vietetään ympäri maata seuraavat suuremmat nuorisojuhlat:

4. 2. Tampereella: (Puhuvat: Elias Simojoki, Paavo Susitaival ja Erkki Ervamaa.)
4. 2. Turussa: (Viljo Lius ja Pekka Kuusi.)
5. 2. Helsingissä: (Elias Simojoki, Erkki Ervamaa, Ilmari Unho ja Viljo Lius.)
6. 2. Mikkelissä: (Yrjö Saarinen ja Erkki Ervamaa.)
7. 2. Kuopiossa: (Aarne Somersalo, Yrjö Saarinen ja Erkki Ervamaa.)
7. 2. Jyväskylässä: (Hilja Riipinen ja Heikki Jahnukainen.)
7. 2. Lahdessa: (B. A. Salmiala, Paavo Susitaival ja Viljo Lius.)
7. 2. Viipurissa: (Paavo Susitaival, Ilmari Unho ja Viljo Lius.)
8. 2. Rovaniemellä: (Elias Simojoki.)

Näitten suurjuhlien lisäksi järjestävät jokseenkin kaikki nuoriso-osastot propagandapäivinä kerhotilaisuuksia, joihin kutsutaan yleisöä, sekä monet osastot hyökkäysretkiä maakuntiin.

Näistä päivistä muodostuu IKL:n nuoriso-osastoille

LÄHTÖKÄSKY!

KANSALLISTA NUORISOTOIMINTAA

HELSINKI

Helsingin IKL:n nuoriso-osasto perustettiin lauantaina 23. 1. Hallituskadun kerholla pidetyssä kokouksessa, johon helsinkiläistä nuorisoa oli saapunut seitsemisenkymmentä henkeä.

IKL:n nuoriso-osastojen toiminnan perusteita luonnehtivat puheissaan ylioppilaat *Ervamaa* ja *Kuusi* sekä toim. *Lius*. Läsnäolleista ilmoittautui jokainen olevansa valmis aktiivisena jäsenenä toimimaan Helsingin nuoriso-osastossa. Tilaisuuden julisti päättyneeksi ylioppilas *Ensio Röyskö* lyhyellä puheellaan.

Osaston johtaja- ja jäsenkouluutus alkaa heti nuorisopropagandaviikon mentyä ohi.

LAPUA

Osaston perustava kokous pidettiin 10. 1. ja oli läsnä tällöin jäseneksi haluavia kolmisenkymmentä henkilöä. Muuan leirillä ollut toi kokoukselle terveiset Jyväskylän nuorisoleireiltä ja selosti samalla nuorisotyön organisointia ja työmuotoja. Lapuan nuoriso-osasto päätettiin perustaa.

Osasto järjestää ensimmäisen juhlansa sunnuntaina 14. 2., johon puhujiksi saapuvat past. *Elias Simojoki*, eversti *Paavo Susitaival* ja ylioppilas *Pekka Kuusi*.

VIIPURI

Viipurin nuoriso-osaston perustava kokous pidettiin 20. 2. Nyrkkeilijäin huoneistolla, jonne oli jäseneksi haluavia kertynyt runsaasti. Piirin nuorisotyön ohjaaja toim. *Ilmari Unho* puhui ensin siitä taistelusta, johon Viipurin kansallinen nuoriso nyt lähtee. Väliajalla ilmoittautui perustetun osaston jäseniksi heti muutamia kymmeniä nuoria, joukossa huomattava osa sellaisia, jotka eivät ennen ole mihinkään kansalliseen nuorisotyöhön osallistuneet. *Urho Turunen* selosti osaston tulevaa toimintaa vielä väliajan jälkeen.

Viipurin nuoriso-osasto on jo nyt aloittanut johtajiston kouluutuksen erikoisten johtakurssien avulla. Tämän jälkeen seuraa jäsenistön kouluutuksen vuoro ja vasta sitten suunnataan toiminta muun nuorison keskuuteen. 7. 2. järjestetään Ammattikoulun saliin suurjuhla, jossa puhuvat everstil. *Paavo Susitaival* sekä toim. *Ilmari Unho* ja *Viljo Lius*.

LAHTI

Tammikuun 14 p:nä järjesti IKL:n Lahden Py nuorisojuhlan Kotitalolle klo 19.30, ja saapui tilaisuuteen samaksi illaksi järjestetyistä tanssinäytöksistä huolimatta nuorisoa ja vanhempaa väkeä runsaasti. Ohjelma aloitettiin „Kytösavulla", jonka jälkeen ylioppilas *Aarne Alestalo* lausui yleisön tervetulleeksi tilaisuuteen. „Sotamarssin' tauottua puhui toim. *Viljo Lius* yhtä „sotaiseen" henkeen, jonka jälkeen seurasi yhteisesti laulettu „Vala". — Väliajan jälkeen lausui ylioppilas *Pekka Kuusi*, saaden varsinkin „Tuutulaulu Suomen kansalle"-runolla yleisöltä vilkkaat suosionosoitukset. Kansanedustaja *Salovaara* sai sitten puheenvuoron ja hän selosti sitä poliittista taistelua, jota IKL käy lausuen samalla vanhan miehen hyväksyvän sanan nuorison kansallisille pyrkimyksille. — Juhla päättyi „Maamme"-lauluun.

Juhlassa läsnäollut nuoriso jäi vielä keskustelemaan siitä, miten kansallinen nuorisotyö saataisiin nyt Lahdessa mahdollisimman voimakkaaseen alkuun, ja päästiin kokouksessa siihen yksimieliseen loppupäätelmään, että eteenpäin päästään, jos vain jokainen tekee työtä kaikkien kykyjensä mukaan!

ROVANIEMI

Nuoriso ala-osasto on muodostettu tänne vuoden alussa, ja on se jo aloittanut ripein ottein toimintansa.

Nuoriso-propagandapäivien päättäjäisiksi järjestämme juhlan helmikuun 8 p:nä. Puhujiksi olemme onnistuneet saamaan m.m. pastori *Elias Simojoen*.

Pyydämme kaikkia lehden rovaniemeläisiä ja lähiseutulaisia lukijoita pitämään päivämäärän mielessään, sillä montakaan kertaa ei meille satu tilaisuutta saada kuulla kansallisen taistelumme eturivin miehiä.

Hämeenlinnan nuoriso-osasto Ao 4:n tämän vuoden ensimmäinen jäsenilta pidettiin 20. 1. -37 Mustassa Karhussa. Kerhohuoneusto oli kauniisti koristettu järjestö- ja heimovaakunoin sekä iskulausein. Vieraikseen Ao oli saanut H:linnan paikallisjohdon.

Kun oli asetuttu pöytiin lausui aj. *Reino Arppi* toiminnan v:ksi 1937 alkaneeksi painostaen erikoisesti sitä, ettei tämä vuosi suinkaan ole helpoittava kansallisen nuorison asiaa — päinvastoin. Taistelulaulujen välissä puhui vielä rj. *Jaakko Lehtinen* nuorison velvollisuudesta ja taisteluista sen aatteen puolesta, jonka he ovat perineet. — Teenjuonnin jälkeen pj. *Reino Harkkila* puheessaan lausui sen ajatuksen, että taistelu, johon nuoriso on ryhtynyt, ei voi päättyä muuhun kuin voittoon. Kokous, joka päättyi „Iltarukoukseen", oli kaikkien läsnäolijoiden päätös: „Me voitamme tai kuolemme, voi niitä, jotka horjuvat."

Ao 4:n ohjekokouksen 25. 1. -37 piti toimittaja *Viljo Lius* selostaen nuorisotoimintaa. Ohjekokouksessa oli edustettuna H:linnan ja Janakkalan nuoriso-osastot.

"LUO LIPPUJEN"
TOIMISTO
Helsinki, Hallitusk. 17/209

Allekirjoittanut tilaa "Luo Lippujen!"

Nimi : ....

Osoite : ....

Maksu Smk. 25:— seuraa kirjettä.

Suomen pidetyin kansallinen nuorisolehti ILMAISEKSI?!

— Kyllä, jos hankit viisi tilausta ja lähetät tämän kaavakkeen täytettynä + maksun osoitteelle Helsinki, Hallitusk. 17/209, "Luo Lippujen!" niin saat oman lehtesi maksutta.

Seuraaville henkilöille tilaan "Luo Lippujen!":

1. ....
2. ....
3. ....
4. ....
5. ....

Tilausmaksut Smk. 125:— seuraavat kirjettä.

Nimi ....

Osoite ....

Jo torvet soi nyt taistoon . . .

ETEENPÄIN,
ETEENPÄIN,
ETEENPÄIN,

kuuluu IKL:n nuorison taistelukutsu kautta maakuntain.

Tämän nuorison äänenkannattaja on

LUO LIPPUJEN!

Sen avustajina on vain taistelujen miehiä:

- ELIAS SIMOJOKI,
- VILHO HELANEN,
- REINO ALA-KULJU,
- ARNE SOMERSALO,
- PAAVO SUSITAIVAL,
- HEIKKI ASUNTA,
- ERKKI ERVAMAA y. m.

Hinta uskomattoman halpa, vain Smk. 25:— vuosikerralta (24 numeroa).

Tutustu lehteen! Tilaa se!

Omaksu uusi maailmankatsomus!

Lakeuden Kirjapaino, Seinäjoki 1937.